

OSTNÍK

Časopis Klubu kaktusářů v Ostravě

Číslo 387.
Ročník 39.
Únor 2010

Tephrocactus articulatus a *Echinopsis aurea* na lokalitě Hualco (KL)

Ohlédnutí do nedávné minulosti - 4.

Dnes bych chtěl ukončit pohled do nedávné minulosti a to náhledem na naši účast na výstavách v NDR a prohlídce Botanické zahrady v Halle an der Salle. Osobně jsem se několikrát zúčastnil výstavy kaktusů v NDR v kulturním domě v Zschörnnewitz, kde měli naši družební kaktusáři výstavy a také klubovní místnost, kterou si vyzdobili obrázky a podobně. Zde ještě musím připomenout, že tak jako jsme my patřili pod Národní frontu, tak i v NDR bylo uspořádání praktický stejné.

Moje příprava na výstavu v NDR nebyla vůbec jednoduchá. Bylo třeba připravit rostliny a pořádně je nabalit do plechových beden jaké se v té době používaly na přepravu vajíček. Pak bylo třeba zajet do Opavy a získat fytoosvědčení, že jsou rostliny zdravé a nemají parazity. Po kontrole a získání osvědčení mohla proběhnout cesta do NDR. V té době také bylo nezbytné mít Celní a devizové prohlášení, kde musel být uveden počet kaktusů a podobně. Jezdil jsem přes Hřensko a Schmilku. Kontrola na hranicích celkem vždy proběhla dobře, celníci byli mírně udivení, vzpomínám jak jeden se ptal jestli v těch bednách náhodou nevezu tygry, bednu otevřel a hrábl si do papíru. Jeho nadávky a tanec svatého Víta vůbec nemusím komentovat. Byl jsem velmi rychle odbaven. Jezdil jsem oblíbeným vozem mezinárodní značky Trabant Combi 601, sedadla se sklopila a bedny všechny vlezly dovnitř. Cesta obvykle trvala asi 10 - 12 hodin s přestávkami a hlavně na území NDR v obcích přes „kočičí hlavy“ se nedalo jet rychle.

Výstavy kaktusů v NDR u místních vždy měly velký ohlas. Chodili jak dospělí tak i školy a na každé výstavě nechyběla pokladnička, kde se přispívalo na Fond Solidarity. Nikdy jsem se nedozvěděl na co byly vybrané peníze použité. Na výstavy jezdili i naši kaktusáři jako delegace vždy za své. Jmenuji např. paní Li Plešingerovou, př. Luboše Poláška, Krále, Chvastka, Brandejse, Pavla.

Také jsme si jednou udělali výlet do Berlína na výstavu kaktusů, která byla ohromující uspořádáním. Byly to velké dojmy. Jednou jsme se vydali do botanické zahrady v Halle, kde jsme zhlédli sbírku kaktusů a co bylo zajímavé tak venkovní výsadbu zimovzdorných kaktusů, které byly na zimu pouze nadkryty nějakým sklem a z bočních stran měl přístup vzduch. V té době byl u kaktusů všem dobře známý pan Klügling, který také napsal několik knih o zimovzdorných kaktusech. Jednou si mi posteskl, že by chtěl semena *Astrophytum niveum*. Poslal jsem mu semena od pana Fleischera z Brna, ale odpověď nebo aspoň poděkování bohužel nepřišlo.

Jednou jako poděkování od německých kaktusářů jsem byl vyznamenám čestným stříbrným odznakem Národní Fronty NDR a jako dárek jsem dostal kůži z divokého vepře. Když jsem protestoval, že to nemohu přijmout, že mě nepustí přes hranice, nastaly určité pochybnosti, ale vše se vyřešilo. Bylo mi z Halle z nějaké vlivné instituce, dnes si už nepamatují z které, doručena věnovací listina a byl na ní podepsán nějaký významný tamní funkcionář, vím že se jmenoval Prasse, a titul už také nevím. Po příjezdu na hranice pak nastal zmatek při kontrole, když jsem předložil patřičné doklady na "kůži", nastalo telefonování, ani nevím kde a vše trvalo asi 2 hodiny než jsme byli propuštěni. Byly to tehda zážitky. Také jsem se zúčastnil asi dvou nebo tří přednášek v okolních městech, Dessau, Bitterfeld, Gräfenhainichen, kde jsem představil ostravský kroužek, a sbírky okolních přátel. Tyto přednášky měly velký ohlas i když moje němčina byla spíše na níží než výši. Po přednáškách se vždy diskutovalo a byly i hojné dotazy.

Nakonec všechno skončilo tak jako začalo. Když se dneska s odstupem času ohlédnu zpět, nelituji toho, že jsem propagoval dobrou práci ostravských kaktusářů. Prostě neměli jsme se za co stydět. Také porubský kroužek měl v NDR kontakty, ale ne takové jak jsme měli my. Děkuji všem, kteří dočetli až tady a vzpomněli ohlédnutím do minulosti na dobu nedávnou.

Milan Tůma

Z literatury

Kakteen und andere Sukkulente č. 11 / 2006

Návštěvníci Kanárských ostrovů by nejspíše poznali, že obrázek na titulní straně představuje kvetoucí tamní endemit – **Greenovia dodrantalis**.

Rod **Greenovia** se čtyřmi platně popsány druhy je domovem na Kanárských ostrovech. Patří do velké čeledě tlusticovitých (*Crassulaceae*). Vzhledem připomínají aeonie, ale liší se od nich větším počtem korunních plátků květu (18-32), kdežto aeonie mají jen 7-12 plátků. Greenovie rostou hlavně v hornatých oblastech K. ostrovů, nejčastěji na severu v hlubokých skalních rozsedlinách. Mají tvar samostatné i odnožující růžice modrozelených listů, které po odkvětu odumírají. Nejhojnější je největší druh celého rodu, *Gr. aurea*, s až 30 cm širokou rozetou modrozelených, bíle ojíňených, opakvejitých listů. Lesklé sytě žluté květy nese hustě olistěný květní stvol, vyrůstající ze středu růžice. *Gr. diplocycla* roste na slunných okrajích piniových lesů, nikdy neodnožuje, množí se jen semeny. Již zmíněná *Gr. dodrantalis* osidluje západní část ostrova Teneriffe, bohužel turisté už značně zredukovali zde rostoucí populaci. Má jemnější stavbu růžice, která dorůstá průměru do 10 cm a často odnožuje. Nejmenší a také nejméně četná je *Gr. aizoon*. Její tmavě zelené růžice o průměru nejvýš 4 cm bohatě odnožují a postupně tvoří husté polštářky. Nachází se jen na několika izolovaných lokalitách, kde roste v polostínu na kolmých lávových stěnách. Všechny druhy greenovií lze u nás poměrně snadno pěstovat v kvalitní, propustné půdě s příměsí kamínků. Potíž je v tom, že v době vegetace, tj. od podzimu do časného jara, potřebují hodně slunce a že zálivka musí být opatrná. Na zvyšující se teploty na jaře greenovie reagují shlukováním rozložených listů růžice do „klubíčka“, přesto je dobré pokračovat ve velmi slabé zálivce. Odnože po krátkém zaschnutí ve stínu snadno zakoření (8 snímků).

Pařeniště nebo otevřený skleník láká k návštěvě kaktusů nejen kaktusáře, ale i včely, čmeláky, vážky nebo motýly. Autorovi se jednoho večera podařilo vyfotografovat krásného velkého (6 cm) lišaje, který se na čas usadil na tmavě rudém otrnění *Echinocereus pectinatus* var. *rigidissimus* (3 snímky).

Coryphantha sulcata má odnožující kulovité až vejčité tělo o výšce 12 cm při průměru 10 cm, kryté tmavě zelenou pokožkou, a vlnu v temeni. Protáhlé kuželovité bradavky mají po celé délce horní strany rýhu vyplněnou bílou vlnou, v axilách nažloutlou. Menší okrouhlé areoly nesou 7-12 krajních a 1-4 střední trny. Krajní o délce 10 – 18 mm jsou tuhé, šedobílé s tmavší špičkou, jeden ze středních vyčnívá, je lehce skloněn dolů a je silnější i delší než krajní trny. Nevonící květ o průměru 5-6 cm má zašpičatělé celokrajné sepály, zelenožluté s nahnědlým středním pruhem a petály s roztřepenou špičkou, zlatožluté barvy, v jícnu červené. Prašnickové nitky jsou červené, prašníky žluté, čnělka žlutá, blizna bledě žlutá. Roste v Texasu a přilehlých oblastech států Tamaulipas, Coahuila a Nuevo Leon na naplaveninách, promísených vápencovým štěrkem. S ohledem na velkou rozlohu nalezišť a variabilitu vzhledu místních forem je dobré zachovat při výsevu bližší údaje o původní lokalitě. Sadíme do hlubokých kořenáčů, rostliny přivyklé výsluní a čerstvému vzduchu mívají zvláště silné a husté otrnění. Během vegetace na jaře lehce přihnojit, po úplném proschnutí minerálního substrátu nárazově prolít. Kvete na jaře a v létě, v zimě ponechat v suchu a chladnu. Bodekerem popsané druhy *Cor. roederiana*, *speciosa* a *obscura* se dnes řadí ke *Cor. sulcata* (3 snímky).

Parodia subterranea (= podzemní, jedna z velkých vzácností mého kaktusářského mládí) prošla od r. 1964, kdy ji popsal Ritter, šesti dalšími přejmenováními, naposled r. 2000 Haldou a Horáčkem jako *Parodia ladae*. Ploše kulovité tělo s černozeleňou pokožkou je v době sucha hluboce zatažené do půdy.

Na povrchu je sotva pozorovatelné temeno s bílou vlnou. Neodnožující tělo o \varnothing 2-6 cm má řepovitý kořen, zpravidla 13 plochých, rýhovaných žeber s areolami krytými hustou bílou vlnou a s přilehlými, až 8 mm dlouhými, tmavými krajními trny. Šídlovité střední trny jsou u mladších rostlin na konci háčkovité, později rovné nebo zahnuté nahoru, až 14 mm dlouhé, černé. Květ zvláštní vůně je cca 25 mm dlouhý, otevírá se jen neúplně. Korunní plátky jsou purpurové, lemované úzkým nažloutlými proužky. Roste v bolivijské provincii Cinti u Salitre ve výšce kolem 3000 m na půdách tvořených tříští břidlic. Na rozdíl od jiných parodií se má pěstovat v převážně minerálním, hlubším substrátu, na výsluní a během vegetace zalévat i přihnojovat, v zimě aspoň 7 °C. Výsev je velmi obtížný, vyžaduje hodně zkušeností (3 snímky).

Nový popis: ***Parodia pilayaensis*** pochází z bolivijského departmánu Tarija, liší se od nejbližší příbuzného druhu, *Parodia procera*, menší velikostí (5-8 cm šíře, 8-15 cm výška), menším počtem trnů (6-8 krajních, 4 střední), menšími (3 cm) sytě červenými květy (*P. procera* kvete žlutě), menšími semeny atd. Převážně roste na hlinitých spraších z červeného pískovce, v prohlubinách skalních desek. Starší rostliny jsou obklopeny věncem různě starých semenáčků. Autoři tuto odlišnost od jiných parodií vysvětlují tím, že korkové výrůstky (strofioly) na drobných semenech *P. pilayaensis* jsou už tak malé, že nejsou pro mravence, obvyklé roznášeče semen parodií, přitažlivé (11 snímků rostliny, květů a semen).

Fričem nalezená, popsaná a importovaná ***Neowerdermannia vorwerkii***, patří do každé sbírky, ale málokdo ji skutečně získá. Při tom ve své domovině (Bolívie, Argentina) není nijak vzácná. Temeno až 8 cm širokých, tmavě šedozelených rostlin se cca 16 bradavčitými žebry, brzo z jara zdobí černá poupata, rostoucí jako u mamilií v podobě věnce. Bílé až světle šeříkové květy Fričových rostlin dnes doplnily růžové až tmavě růžovofialově kvetoucí importy, dovezené po 2. světové válce. Semena lépe klíčí při nižší teplotách (15 °C), semenáče jsou schopné květu asi za 5 let. Síla a barva trnů závisí jak na složení substrátu, tak na slunném stanovišti a dobré výživě rostlin (6 snímků).

Při návštěvě jižního Španělska je možné se setkat v provincii Murcia s jedním ze dvou evropských zástupců rodu *Caralluma*, a to s ***Caralluma munbyana* var. *hispanica***. Roste v nejsušší oblasti z celé Evropy u města Caravaca de la Cruz, ve vzdálenosti cca 70 km od Středního moře. Vzhledem se podobá příbuzným stapéliím, jde však o odolnější sukulenty, mající zajímavé, drobné, červenohnědé květy na koncích výhonů. Lokalitu tvoří nevysoké skály, místy porostlé travou (halfta-gras), keři (rozmarýn) a nízkými stromky. Hledané carallumy většinou rostly ve štěrbinách skal, kde se nahromadil humus z opadaných listů a trávy (4 snímky).

Seriál doporučených rostlin pokračuje snímkem a pokyny pro pěstování těchto druhů: ***Cereus spegazzinii*** (známější jako *Monvillea*, má keřovitý růst s výhony asi o síle prstu. Kryje je modrozeleně mramorovaná pokožka, největší ozdoba této rostliny. Květuschné jsou již menší exempláře. V noci se otevírající poměrně velké květy mají tmavší červenohnědé zevní a čistě bílé vnitřní květní plátky. Pěstování je obtížné, minerální substrát, celoroční kryt pod sklem, slunné stanoviště a v létě vydatnější závlivka. V zimě sucho a chladno při 8-10 °C); ***Uebelmannia pectinifera*** (byla objevena až roku 1966 a hned svým vzhledem vzbudila mimořádnou pozornost. Dlouho byla velkou vzácností a i dnes není ve sbírkách zrovna běžná. Pochází z brazilského státu Minas Gerais, kde roste v čistém křemičitém písku. Jeho bílá barva nápadně kontrastuje s tmavě červenohnědou pokožkou uebelmanií. Dobří pěstitelé už úspěšně zvládli jak výsev, tak další kulturu tohoto rodu. Platí, že potřebují substrát obsahující velký podíl křemičitého písku, výsluní a hodně teplé stanoviště. Závlivka může být jen sporá, nezbytné je suché přezimování při asi 10 °C).

Drobničky

♣ S přezimováním sbírky kaktusů byly a jsou stále potíže. Je zajímavé poznat způsob, který staří kaktusáři doporučovali pro zimní vytápění skleníku (rada je z roku 1892, kdy ještě nebyla žádná ropná krize): vezmi plechovou krabici, například od cigár, mající obsah asi osmi litrů. Ve víku udělej tři malé otvory, na ně připevni tři malé kulaté hořáky. Do otvorů a hořáků zastrč knot, který je ponořený v krabici. Do ní nalej petrolej a podle potřeby zapal jeden, dva nebo všechny tři hořáky. Je to jednoduché, účinné i laciné, doporučuje se však užít čištěný „pokojevý petrolej“, aby rostliny na jaře nebyly příliš zauzené a bylo je možné očistit i řádně provětrat. Při nedostatku opatrnosti je riziko, že se část sbírky usmaží.“

♣ Pravidelně pročítám také inzeráty v KuaSu. I když jsou už (po dvou letech) zcela neaktuální, vypovídají o lecčems zajímavém. Např. pod inzerátem „Lunární zahradník 2007“ nabízí na základě čtyřicetiletých zkušeností s kaktusy a sukulenty E. Kleiner optimální termíny pro výsev, přesazování a roubování, určené astronomickými výpočty. Vše za 2,5 euro. Více bych však dal na inzerát, nabízející dobře zakořeněné řízky *Selenicereus grandiflorus* x *Heliocereus speciosus* (známá „Červená královna“) s nádhernými, 25 cm velkými květy. Za jeden řízek účtoval 10 euro a 5 euro poštovné a balné. Cena je vysoká, ale touha po této nádheře převládá nad skrblictvím.

♣ Výstava snadno a rychle, tak by mohla znít rada, se kterou přišla jedna místní organizace DKG. Jejích osm členů se rozhodlo propagovat kaktusářství a získat nové členy pomocí výstavy. Využili každoroční soutěžní přehlídky ptactva v místním výstavišti (restauraci) a se souhlasem pořadatelů nainstalovali během tří hodin před velké promítací plátno do větší zasklené vitríny šest velkých kaktusů. Před vitrinou udělali na zemi posypané antukou „předzahrádku“, do níž řídce rozestavili dalších asi 20 rostlin a na volnou plochu plátna promítali z počítače asi 600 velkých snímků kvetoucích kaktusů. Výstava budila velkou pozornost, ale i tajenou závist „ptáčníků“, kteří odmítli sdělit počet platících návštěvníků. Zda se po výstavě přihlásili noví zájemci o členství se nepíše, pouze je malá zmínka o úspěšném prodeji kaktusů.

♣ Kdybych to na vlastní oči neviděl, nevěřil bych. Inzerát firmy GoldiFlora nabízí speciální náradí pro kaktusáře. Celá souprava je poskládaná do vkusné krabice a obsahuje 6 různě velkých a různě tvarovaných pinzet s vyměnitelnými úchopy, dvě štětky podobné těm, kterými se vymývají láhve (účel mi není jasný), kartáč s držadlem (na čištění květináčů ?) a dva kusy silnějších hadic, majících na obou koncích pevně vsazené háčky. Instruktivní obrázky napovídají, jak se náradí má používat. Velké pinzety lze opatřit kartáčovými úchopy a s jejich pomocí bez poškození rostliny i kaktusáře manipulovat s rostlinou, byť má delší trny. Menší pinzety slouží k vytahování plodů, sběru semen atd. Překvapující je využití hadic. Velmi dobře slouží k uchopení a přenášení rozvětvených kaktusů (např. opuncí) tak, že se hadice podloží ze dvou stran pod ramena rostliny, na háčky hadice se zavěsí potřebně dlouhý provázek. Jeho zvednutí připomíná malý přenosný jeřáb, který rostlinu bezpečně a bez úrazu přenesse tam, kde je to třeba. Ke krabici je ještě přiložen ruční postřikovač s vyměnitelnými tryskami a malá sada sáčků s přípravky na

postřiky proti škůdcům. Cena není uvedena, ale nápad pro drobného podnikatele to není špatný.

MUDr. Vladimír Plesník

Kalendář kaktusáře na únor

Prodlužující se dny signalizují brzký příchod hlavní vegetační sezóny většiny kaktusů. Zatím však trvá doba jejich „zimního spánku“ a jen ty nejranější druhy tu a tam již ukazují násadu prvních pupat. Takový objev je při kontrole uložených rostlin jistě milejší než zjištění přítomnosti svilušek, vlnatek a jiných živočišných škůdců ve sbírce. Důkladná kontrola je obtížná, zabere čas a i v malém prostoru může být namáhavá a vyžadovat až akrobatický výkon. Vyzbrojte se na ni dobrou baterkou, větší lupou a pinzetou. Pokud jste do sbírky zařadili nově získané rostliny aspoň namátkou ověřte, zda nemají kořeny zamořeny kořenovkou. Ta bývá častější u rostlin pěstovaných v rašelinových substrátech.

V tomto měsíci se nejčastěji objevují příznaky suché či mokré hniloby. Při jejich pozdním odhalení je velké riziko napadení také rostlin sousedících s nemocným kusem. Hniloba hrozí u rostlin, které byly ve vegetaci přihnojovány dusíkatým hnojivem, poškozeny při transportu na zimoviště, nebo při „dolování“ semeníků, které byly zalíty, nebo na něž nakapala voda v době jejich růstové stagnace, ale i při nedostatečné ochraně před průvanem a podchlazením. Nic se však nemá přehánět, ani sucho, ani teplo. Přiměřené větrání skladovaným rostlinám velice prospívá, ale na otázku co je „přiměřené“ si musí každý kaktusář odpovědět sám dle svých pěstebních podmínek a zkušeností. Totéž platí o zálivce v zimním období, protože nadměrně seschlé rostliny se jen těžce a pomalu dostávají do růstu.

Tmavší skvrna na krčku rostliny či neobvyklé naklonění temene na stranu bývají prvými projevy mokré hniloby. Během dvou-tří týdnů proces pokračuje a podle druhu houby, která kaktus napadla, dochází k rozpadu jeho tkání. Projevuje se žlutozeleným až černohnědým povlakem rány, z níž nakonec vytéká zapáchající kaše, obsahující velké množství zárodků houby. Aby nebyly ohroženy další rostliny je třeba této situaci předejít. Preventivní postřik některým fungicidem měl být proveden na podzim, nyní může situaci spíše zhoršit. Napadenou rostlinu, včetně ostatních rostlin ve společné misce, je třeba vyjmout a izolovat. Nejde-li o mimořádně cenný kus, raději se o jeho záchranu ani nepokoušejte. Jen málokdy se podaří odříznutou zdánlivě zdravou část udržet. Staří zkušení kaktusáři znali několik figlů, jak postupovat, včetně záchranného roubování, nebo vydlabávání a zasypávání hnijící části rostliny různými prášky. Vždy je třeba poskytnout celé zimované sbírce více světla a vzduchu tím, že část rostlin přemístíte jinam, např. do bytu, na chodbu, a ostatním dopřejete více prostoru.

Epifytní druhy kaktusů ještě v únoru kvetou, vyžadují lehkou zálivku, jejich kořeny nesmí zaschnout. Pravidelně zalévejte také listové sukulenty, některé jejich druhy se nyní chystají kvést. Kolem poledne za bezmrazých dnů skladovací prostor řádně provětrejte. Rostliny je však při větrání třeba chránit před přímým proudem chladného vzduchu provizorním krytem, např. z kartonu.

Je načase uvážit které rostliny a do čeho budete přesazovat. Pokud se nespokojíte s nákupem hotových substrátů pro kaktusy nebo sukulenty, což je u větší

sbírky dost nákladná záležitost a ne vždy přináší očekávaný efekt, pak se musíte postarat o potřebné množství látek, z nichž namícháte vlastní směs. V Německu mají specializované firmy, které dodávají např. pemzu, lávu, zvětralou břidlici, křemičitý písek a další v požadované zrnitosti. Naši kaktusáři využívají také antuku, ti znalí a pokrokoví také zeolity, které se velice osvědčují. Některé rody vyžadují také substrát s příměsí humusu a rašeliny. Nebyl bych ostravským patriotem, kdybych opomenul využití zdejší speciality – haldoviny. Získat kvalitní zvětralou haldovinu je však stále těžší, protože řadu hald již rozebrali na stavu silnic.

Volbu nádob pro kaktusy ovlivňuje hlavně prostor, ve kterém je pěstujete. V podstatě platí, že pro nedospělé a malé rostliny jsou nejvhodnější plechové mísy. Umožňují společné vysazení semenáčků stejného druhu, snadnou zálivku a nejsou-li příliš velké též jednoduchou manipulaci s rostlinami ve sbírce. Pro větší rostliny volte kořenáče, dnes přednostně z trvanlivého plastu. Nelze popřít, že keramický kořenáč má jistou výhodu v prodyšnosti stěn, ale je těžký, špatně se čistí a naopak snadno rozbije, navíc zpravidla již za rok vypadá nevábně. Oba typy kořenáčů se vyrábí jak v obvyklém tvaru, tak v podobě plýtkých žardinek nebo hlubokých kořenáčů pro rostliny s dlouhými kořeny. Mnohdy o výběru rozhodne měnlivá cena kořenáčů, nebo dostupnost potřebných velikostí a tvarů. Od kulatých kořenáčů se upouští, protože na rozdíl od čtyř- či šestibokých plně nevyužívají prostor parapetu. Jisté je, že nepřesazujete rostliny každý rok do nových kořenáčů. Již použité kusy je nutné důkladně vyčistit. Plastové naložte na pár hodin (přes noc) do měkké (dešťové), vody. Potoční se raději vyhněte, jinak se pak budete trápit s nadměrným růstem řas a dalších potvor. Stěny kořenáče očistěte tvrdší štětkou a pak znovu opláchněte a postavte na osluněné místo, aby dobře vyschly.

MUDr. Vladimír Plesník

Aloe III.

***Aloe conifera* Perrier (1926)**

POPIS: Relativně malá, ale vysoce dekorativní (zejména v mládí). Nemá kmínek, v mládí listy rostou dvouřadě, později tvoří přisedlou růžici až 15 cm dlouhých a 4 cm širokých listů. Barva je modro-šedo-fialová, povrch listů je trnitý a to z obou stran. Květenství jednoduché, vzácně se větví, výška do 20 cm. Květy jsou citrónově žluté až zlatavé a produkují značné množství nektaru.

ROZŠÍŘENÍ: Madagascar (Mont Ravotay)

***Aloe suarezensis* Perrier (1926)**

POPIS: Je charakteristickou aloí pro oblast okolí Antsiranana, Windsdor Castle a Montagnes del Francais. Jedná se o velké rostliny, zpravidla bez kmínku. Listy jsou zkroucené, štíhlé, až 60 cm dlouhé a 10 cm široké, často zářivě červené, okraje jsou lemovány drobnými, matně červenými zuby. Květenství je často rozvětvené, květy jsou červené, báze květu obrvená, pedicel krátký, obrvený (což je hlavní rozpoznávací znak). Jedná se o velmi izolovanou populaci.

ROZŠÍŘENÍ: Madagascar

MOŽNÉ ZÁMĚNY: *Aloe bulbillifera*

PĚSTOVÁNÍ: bez zkušeností

***Aloe bulbillifera* Perrier (1926)**

POPIS: Zajímavá aloe, která patří k těm vzrostlejším. Kmínek chybí, zelené listy jsou až 60 cm dlouhé a 10 cm široké, okraje nesou tvrdé a ostré, zelené zoubky. Květenství je až 2,5 m dlouhé, květů je mnoho. Var. *bulbillifera* roste v okolí Haut Bemarivo a Sambirano, var. *paulianae* je menší než typ, roste cca 85 km J od Antsonihy.

ROZŠÍŘENÍ: Madagascar

MOŽNÉ ZÁMĚNY: *Aloe suarezensis*

PĚSTOVÁNÍ: bez zkušeností

***Aloe hereroensis* Engl. (1888)**

POPIS: Rostliny převážně vytvářejí jednoduchou růžici, velmi vzácně odnožují, kmínek zdánlivě chybí, neboť roste vodorovně a proto není na první pohled zcela patrný. Dlouhé šedozelené listy jsou úzké a mají špičky zahnuté dovnitř, což dává růžicím kulovitý vzhled. Na okrajích listů vyrůstají červenohnědé, trojúhelníkovité, ostré zuby. Na horním povrchu listu nenajdeme žádné skvrny ani ostny, ale zato se zde vyskytují nevýrazné podélné čáry, spodní strana listu může být pokryta skvrnami bílé barvy ve tvaru písmene „H“. Květenství se opakovaně větví a vzniká tak mohutný shluk 10 až 20 hustých, hlávkovitých hroznů, které jsou charakteristické tím, že jsou spíše široké, než dlouhé, mají stejnou barvu a všechny jsou na stejné úrovni. Trubkovité květy jsou asi 3 cm dlouhé, barva květů bývá většinou oranžovo-červená, ale jsou známé formy s nejrůznějšími odstíny červené, žluté a oranžové. (V Namíbii roste žlutokvětá forma - var. *lutea*)

ROZŠÍŘENÍ: Angola, Namibia, South Africa (Severní Kapská provincie a Free State).

MOŽNÉ ZÁMĚNY: Nezaměnitelný taxon.

PĚSTOVÁNÍ: Vyžaduje mírně zásaditou půdu. Nenáročná.

***Aloe pictifolia* D.S.Hardy (1976)**

POPIS: Rostliny obvykle vytvářejí malé skupiny tří až sedmi růžic, které vyrůstají z krátkého plazivého kmínku. Červenozelené nebo narůžovělé úzké listy jsou dlouhé do 15 cm, v bázi jsou max. 2,5 cm. Z obou stran jsou výrazně tečkované a po okrajích mají drobné, červenohnědé zoubkování. Květenství je nerozvětvené, max. 35 cm a tvoří jej malé, úzce kuželovité hrozny. Poměrně drobné (max. 16 mm), trubkovité květy mají bledě červenou barvu a ústí květu je nažloutlé.

ROZŠÍŘENÍ: South Africa (Eastern Cape).

MOŽNÉ ZÁMĚNY: *A microstigma* (ta je robustní a listy jsou širší).

PĚSTOVÁNÍ: Snadno pěstovatelná a velmi dekorativní rostlina.

***Aloe greatheadii* Schönland (1904)**

POPIS: Rostliny nevytvářejí kmínek, ale bývají dosti mohutné a rostou buď osamoceně nebo v menších skupinkách, které čítají až 15 jedinců. Tvar pevných, masitých listů je někdy trojúhelníkovitý, jindy zase kopinatý. Jejich barva bývá matně až leskle zelená a často mají na svém povrchu jen málo znatelné proužkování, spíše totiž převládají podlouhlé bílé skvrny, které jsou uspořádány do více či méně výrazných proužků. Spodní strana listu bývá obvykle matně bílo-zelená. Okraje listů jsou vyzbrojeny ostrými, tmavě hnědými ostny a listy mají v zimním období mírnou tendenci k odumírání. Květenství může být až 150 cm vysoké a větví se až do šesti výhonů. Barva květů bývá matně růžová až sytě červená. Vysoce variabilní taxon.

Aloe greatheadii var. *davyana* D.S.Hardy (1987)

ROZŠÍŘENÍ: Botswana, Congo, Malawi, Mozambique, RSA, Swaziland, Zimbabwe
MOŽNÉ ZÁMĚNY: Na řadě míst, kde se tato aloe vyskytuje, je běžnější *Aloe greatheadii* var. *davyana* rostoucí společně s *A. zebrina*, zejména formy v minulosti připsané k *A. transvaalensis*. Nicméně listy *A. greatheadii* var. *davyana* jsou kopinaté, světleji zelené a uspořádané do širokých růžic. Růžice *A. greatheadii* var. *davyana* také vytvářejí dojem, že jsou upravenější než růžice *A. zebrina*. *Aloe greatheadii* var. *davyana* kvete v zimě, zatímco *A. zebrina* kvete v létě.
PĚSTOVÁNÍ: Snadno pěstovatelná a velmi dekorativní rostlina.

***Aloe aristata* Haw. (1825)**

POPIS: Rostliny nemají kmínek, hojně odnožují. Růžice jsou v průměru do 15 cm a mají velké množství úzkých, trojúhelníkovitých listů zužujících se do tenkých, suchých a dlouhých špiček. Jejich horní i spodní části jsou tmavě zelené a na povrchu nalezneme velké množství roztroušených teček. Některé z nich jsou hrbolkovité a mají drobné na sobě drobné zoubky, zejména směrem k vrcholové části listu. Po okrajích listů jsou bílé, měkké zoubky do 2 mm. Květenství dorůstá do 70 cm, květy jsou matně červené nebo růžové.

Synonyma: *Aloe longiaristata* Schult. & Schult.f. 1829, *Aloe aristata* var. *leiophylla* Baker 1880, *Aloe aristata* var. *parvifolia* Baker 1896, *Aloe ellenbergeri* Guillaumin 1934.

ROZŠÍŘENÍ: Lesotho, South Africa (Northern Cape, Western Cape, Eastern Cape, Free State, KwaZulu-Natal).

MOŽNÉ ZÁMĚNY: nezaměnitelný taxon.

PĚSTOVÁNÍ: Bezproblémový a odolný druh, snáší poklesy teplot k nule.

***Aloe secundiflora* Engl (1895)**

POPIS: Rostliny nemají kmínek, ve vyšším stáří mohou mít nízký kmínek do 30 cm. Růžice jsou kompaktní v průměru do 100 cm, listy vzpřímené, někdy k okraji zkroucené, délka do 75 cm, u báze širší. Barva jasně zelená, v suchém období tmavší někdy s bronzovým nádechem. Mladé rostliny bývají řídce tečkované na vrchní straně, s věkem tečky mizí. Květenství 1-2 m vysoké, větvené. Barva květů v odstínech červené. V Tanzánii v Nzega distr. roste var. *sobolifera* Carter (1994) s listy do 20 cm a tmavě zelenou barvou pokožky.

Synonyma: *Aloe engleri* A.Berger 1905, *Aloe floramaculata* Christian 1940, *Aloe marsabitensis* I.Verd. & Christian 1940.

ROZŠÍŘENÍ: Ethiopia, Kenya, Rwanda, Tanzania

MOŽNÉ ZÁMĚNY: Možná záměna s *A. barbadensis*, zejména v místech, kde jsou obě aloe hospodářsky vysazovány pro farmaceutický průmysl.

PĚSTOVÁNÍ: Bezproblémový a odolný druh.

***Aloe longistyla* Baker (1880)**

POPIS: Tato malá aloe je bez kmínku, obvykle roste osamoceně nebo se příležitostně dělí na malý počet růžic. Listy dorůstají délky do 15 cm a těsně u báze mohou být až 3 cm. Nahoře i vespod a také podél okrajů jsou pevné, bílé ostny až 4 mm dlouhé. Květenství se skládá z velmi tenkého, nerozvětveného, nevysokého stvolu, s asi 50 květů. Lososově růžové květy jsou v porovnání s velikostí samotné rostliny velké.

ROZŠÍŘENÍ: South Africa (Western Cape, Eastern Cape).

MOŽNÉ ZÁMĚNY: Podobné jsou *A. brevifolia* nebo *A. humilis*, v době květu snadno odlišitelné.

PĚSTOVÁNÍ: Středně obtížně pěstovatelná, v našich podmínkách kvete od listopadu do února, což ztěžuje opylení rostlin v kultuře.

***Aloe brevifolia* Mill. (1771)**

POPIS: Rostliny vytvářejí skupiny hustých růžic. Každá růžice dorůstá do 8 cm, ale u var. *depressa* mohou růžice měřit až 30 cm. Výrazně šedavé listy jsou široce trojúhelníkovité, délka do 6 cm. Horní povrch bývá obvykle bez jakýchkoliv teček nebo zubů, na spodní straně může být pár zoubků. Okraje zubaté bílými zuby. Květenství až 60 cm. květy v odstínech červené (vzácně i žluté) barvy. Existují 3 variety, hlavním kritériem je především velikost rostlin. Největší ze všech je *A. brevifolia* var. *depressa*, její růžice měří v průměru až 30 cm, má 12 cm dlouhé a 6 cm široké listy. *A. brevifolia* var. *postgenita* je středních rozměrů a je přechodem mezi touto a typovou varietou.

ROZŠÍŘENÍ: South Africa (Western Cape).

MOŽNÉ ZÁMĚNY: Částečně podobná *A. longistyla* a *A. humilis*.

PĚSTOVÁNÍ: *Aloe brevifolia* je často pěstovanou rostlinou, které se daří v půdách s dobrou drenáží.

***Aloe glauca* Mill. (1978)**

POPIS: Kmínek není nebo jen velmi krátký. Neskvrnité listy dosahují délky do 40 cm, na spodní straně jsou řídce rozmístěny zuby, především pak v okolí špičky listu. Listy mají výrazně šedomodrou barvu a na svém povrchu nevýrazné podélné čáry. Na okrajích listů jsou rozmístěny červenohnědé zuby. Květenstvím je nerozvětvený hrozen, z jedné růžice vyrůstají zpravidla až tři a mají kuželovitý tvar. Barva květů růžová až bledě oranžová.

Synonyma: *Aloe glauca* var. *elatior*, *Aloe glauca* var. *humilior*, *Aloe glauca* var. *major*, *Aloe glauca* var. *minor*, *Aloe perfoliata* var. *glauca*, *Aloe rhodacantha*, *Aloe muricata*

ROZŠÍŘENÍ: RSA

MOŽNÉ ZÁMĚNY: Nezaměnitelný taxon.

PĚSTOVÁNÍ: Snadno pěstovatelná. Nutný dobře propustný substrát.

***Aloe angelica* Pole-Evans (1934)**

POPIS: Druh má převážně pouze jeden kmen, který dosahuje výšky až 4 metry. Ze štíhlého kmene, na kterém zůstávají odumřelé listy zhruba do poloviny jeho délky, vyrůstá na vrcholu růžice listů. Listy v horní části růžice jsou v podstatě vodorovné, kdežto listy umístěné v růžici níže jsou výrazně stočené směrem dolů. Okraje listů mají ostré zoubky, ale na spodní a vrchní straně žádné nejsou. Květenství je velmi rozvětvené. Neotevřené květy jsou červené, rozkvetlé květy jsou žlutozelené, proto květenství vypadá "dvoubarevně".

ROZŠÍŘENÍ: RSA (Limpopo, Northern Prov.)

MOŽNÉ ZÁMĚNY: V nekvetoucím stavu lze snadno zaměnit za *A. thraskii* nebo *A. alooides*.

PĚSTOVÁNÍ: V kultuře se téměř nepěstuje.

Aloe hereroensis

Aloe pictifolia

Aloe glauca

Aloe greatheadii var. *davyana*

Aloe aristata

Aloe longistyla

Aloe brevifolia

Aloe pavelkae

***Aloe pavelkae* Jaarsveld (2007)**

POPIS: Taxon popsaný na počest svého objevitele je výrazný endemit. Růst je velmi pomalý, rostliny tvoří shluky několika (max. 25) hlav, které jsou na dlouhém (1,5 – 3 m) stonku na kterém přetrvávají staré seschlé listy. Růžice má v průměru 35 cm a je tvořena temně zelenými, 180-280x25-10 jemně čárkovanými listy. V juvenilním stádium jsou listy dvouřadé, růžice se tvoří později. Květenství je jednoduché, pouze vzácně větvené, do 30 cm, směrem k bázi zelenavé. Jednotlivé květy jsou v odstínech červené.

ROZŠÍŘENÍ: Namibie (Sonnenberg, Kuamsibberg)

MOŽNÉ ZÁMĚNY: Zaměnitelná s *A. arenicola*, *A. dabenorisana*, *A. pectifoliata*.

Prvním a zcela zřejmým odlišením je jiná doba květu (květen a červenec), výrazně poléhavý růst a dále lokalita výskytu.

PĚSTOVÁNÍ: V kultuře zatím vzácná. Bezproblémový růst, pokud si pěstitel uvědomí, že rostliny vegetují převisle.

Roman Štarha

Conophytum devium

Není mnoho konofyt, které by se vyznačovaly zřetelně hustě hrbolkatou pokožkou a navíc nepravidelným a nesymetrickým hruškovitým tělem. A právě tyto odlišnosti od konofyt jako celku skýtají dvě subsp. zahrnuté do komplexu *Conophytum devium* Rowley (1978). Typové rostliny byly donedávna známější jako *Ophthalmophyllum littlewoodii*, ale jelikož takovéto druhové jméno již mezi rostlinami rodu *Conophytum* existovalo, bylo nutné při rekombinacích koncem sedmdesátých let změnit druhový název.

Conophytum devium

C. devium subsp. *stiriiferum*

C. devium subsp. *stiriiferum* květ

Conophytum devium roste většinou jednotlivě, v kultuře ovšem rostlinky někdy odnožují a vytvářejí nepočtené trsy. Slupka ze starých listů je světle nahnědlá, tenká a přetrvávající na starých hlavičkách. Jednotlivá těla jsou 5-18x4-8x2-5 mm velká, silně hruškovitě rozšířená u báze, směrem k uťatému nebo mírně konvexnímu vrcholu zúžená a dvoulaločnatá. Epidermis je holá, hladká až hrbolatá, nikdy není načervenalá a při plném napití je lesklá v vždy zářivě zelená. Úplná štěrbinu rozděluje horní čtvrtinu těla na trochu rozevřenou laloky, plocha uvnitř štěrbinu je

papilózní. Denní, drobné květy se objevují na podzim a nevýrazně voní. Listeny jsou vystouplé, špičaté, s širokým blanitým okrajem. Kališní trubka bývá 4-6 mm dlouhá, bylinná, kališních lístků je 5 a jsou 2-4 mm dlouhé. Korunní trubka částečně srostlá s kališní trubkou, 8-12mm dlouhá, korunních lístků 15-27, v 1-3 řadách, až 10 mm dlouhé, 1,5 mm široké, přechází v nitkovitá staminodia, která jsou nahoře růžová a dole bílá. Tyčinek asi 25 a jsou rozestavěny ve 3-4 kruzích. Čnělka bývá až 1 mm dlouhá a nese 4-5 bliznových laloků, které jsou 5-7 mm dlouhé. Tobolka 4-5 čttná, téměř kulovitá, 3x3 mm, křehká, světle hnědavá až šedá. Semen o rozměrech 0,45x0,30x0,30 mm je poměrně hodně a povrch testy je jemně hrbolatý. *Conophytum devium* subsp. *stiriiferum* S. A. Hammer & C. Barnhill (1997) je relativně nový taxon a liší se od typu zejména epidermis s dlouhými papilami tvaru rampouchů, které jsou snadno vidět pouhým okem. Další rozdíly spočívají v silnější slupce, divergentních lalocích s vnitřní sklovitou stěnou, válcovitém těle, schovaných listenech a větších plodech. Rostliny pravděpodobně vytvořily dlouhé papily a divergentní laloky, aby snížily vypařování vody v době sucha a asi také aby lépe absorbovaly vzdušnou vlhkost pokožkou.

Conophytum devium objevil Littelwood v květnu 1961. Typové rostliny rostou na nemnoha izolovaných kopcích severně od Eenriet a zasahují až k Umdausu, kde se mísí s podobným *C. longum*. Z doprovodné sukulentní flóry je třeba zmínit *Adromischus nanus*, *C. obscurum* a *C. ectypum*. *C. devium* subsp. *stiriiferum* osídluje nažloutlé pískovcové kopečky v severovýchodních oblastech areálu výskytu. Aby si tato konofyta ze sekce *Ophthalmophyllum* udržela podobný tvar, jaký mají v přírodě, je v kultuře téměř nemožné. Jak při propagaci ze semen tak i při řízkování se rostlinky brzy začnou „vytahovat“. Nepomůže ani vystavení slunci nebo téměř úplný deficit zálivky. Oba taxony poměrně brzy kvetou a poskytují množství semen. Jako nevýhodu bych uvedl, že rovněž velmi ochotně hybridizují a tudíž v době časného podzimu je nežádoucí přítomnost jakéhokoli hmyzu ve sklenicích.

Roman Štarha

Poznámkový blok: Argentina 2008 – 3.

KL deník z velkého vandru 3.11. – 16.12.2008

21.11.2008 - pátek

Mušky otravují hned po ránu znovu, ale jak vylezlo sluníčko trochu výše, mušky ubývají. Na protějším kopci vysoko v horách svítily světla, asi tam musí být nějaká dědina, chtělo by to prozkoumat. My se však opět vracíme do VILLA UNION. Děláme drobné nákupy. Jedeme zpět do PAGANCILLO, kde odbojujeme na PUERTO ALEGRE. Asi po 3 km za městečkem děláme první lokalitu, kde roste *Gymnocalycium riojense*. Zastavujeme ještě jednou před vesnicí PUERTO ALEGRE a fotíme *Gymnocalycium riojense* var. *miradense*. Je zde několik forem *Tephrocactus alexandrii* a objevuje se i *Tephrocactus articulatus*. Je poledne, tak zastavujeme a usedáme do stínu akátu na posilující housku s tuňákem. Další lokalita nás čeká u LOS TAMBILLOS směr GUESTA MIRANDA. Vjíždíme na objížďku, na cestě všude nádherné scenerie červených skal, ale hlavně Danka nachází divoce vytrněné *Gymnocalycium guanchinense*. Roste zde spoustu dalších pěkných kaktusů *Denmosa rhodacantha*, *Echinopsis leucantha*, *Trichocereus terscheckii*, *candicans*, *huaschii*, *Opuntia sulphurea*, vše doplňují růžice dyckíí a *Tillandsia bryoides*. Jedeme

krásnou cestou na GUESTA MIRANDA. Před vrcholem průsmyku dvakrát zastavujeme a prozkoumáváme výskyt *Gymnocalycium guanchinense*. Je tu celkem slušná lokalita, vyrážíme na kopec, roste zde *Pyrhocactus* sp. se žlutooranžovým květem a černými trny. Objevuje se zde *Airampoa* sp. a *Austrocylindropuntia* sp. Společně zde roste i *Soehrensia formosa*, *Denmosa rhodacantha* a tradičně trichocereusy. Sjíždíme do SONOGASTY, abychom se někde ubytovali, za městem stavíme stany. Na úspěšnou cestu si dáváme flašku vína.

Gymnocalycium guanchinense (rhodantherum), *Denmosa rhodacantha* a *Tillandsia bryoides*
lokalita Los Tambillos, směr Cuesta Miranda (foto KL 21.11.2008)

22.11.2008 - sobota

Celou noc nedaleko od nás probíhala diskotéka a měli to dost nahlas puštěné, takže se nedalo pořádně spát a ještě teď mi duní v hlavě duc duc. Dnes jedeme v SOÑAGASTO hledat *Gymnocalycium ritterianum*. Celé dopoledne hledáme, jezdíme po dědině, šlapeme po kopcích a pořád je nemůžeme najít. Vydáváme se na poslední možné kopce, já to za druhým kopcem vzdávám. Chvilí čekám na Martina, který je nakonec našel a jedno *Gymnocalycium ritterianum* přinesl na ukázkou. Podle něj je to však *Gymnocalycium guanchinense*. Nakupujeme ve vesnici a jedeme dál, z vesnice prašnou cestou na GUANCHIN. Zastavujeme na jídlo u akátu, kde je stín. Stín zde vyhledává i dobytek, podle toho, kolik je zde kobyliců, nazýváme tuto „restauraci“ U sta hoven. Na křižovatce u vesničky GUANCHIN se fotíme, krátká zběžná prohlídka, kterou ani nezapisujeme a stoupáme do průsmyku CUESTA DE GUANCHIN. Zastavujeme na místě, kde ukazuje Odehnalova GPS, Martin ihned stoupá do kopce na vrchol. Vyleze na vrchol, kde už je Danka, která to obešla po silnici a vůbec nemusela do kopce. Na hřebenu se nacházejí přisedlé *Gymnocalycium ritterianum*, které mají zralé plody se semeny. Martin s Petrou se vydávají ještě na protější kopec, ale já nejsem blázen, abych tam lezl, co jsem potřeboval, mám nafocené. Při příchodu mají na ukázkou malé rostliny, které by měly být *Gymnocalycium ritterianum* (pracovně lokalita -2). Lokalita -1 by měl být přechod mezi *Gymnocalycium guanchinense* – *ritterianum* (jen o něco větší). Při sjezdu dolů u cedule CUESTA DE GUANCHIN rostlo několik trsů *Opuntia microdasys* se žlutými květy, některé měly oranžové středy. Byly vysázené kolem křížku. Pokračujeme až do městečka CHILECITO. Dobrým znakem, že se blížíme k městu je, že se začíná v přírodě objevovat víc a víc nepořádku, až to vypadá, že jedete po smetišti. Nevím, proč si tak krásnou přírodu nechají zasvinít. Přejíždíme město, vydáváme se na sever, kde bychom se chtěli podívat na RUINAS DE CAPAYAN – staré vykopávky z roku 1592. Byly to spíše staré hliněné rozpadlé domky. Už se nedivím, že na to nebyla žádná velká reklama. Zajeli jsme do FAMATIMA a odbočili na PLAZA VIEJA, kde rostou nádherné divoce vytrněné kytky *Gymnocalycium rhodanthorum*. Kromě jiného zde rostly *Trichocereus candicans* s bílým i červeným květem, nebo žlutě kvetoucí *Trichocereus huascha*. Zastavujeme za FAMATIMA, kde kousek od cesty rozbíjíme tábor na spaní. Večer pozorujeme hvězdy.

KL

Obrázky od našich členů

***Tephrocactus articulatus* (Pfeiff.) Backeb.**

Obě kvetoucí rostliny na titulní straně pořídil na své cestě po Argentíně Lumír Král. *T. articulatus* je článkovitá, šedavě zelená trsovitá rostlina, články jsou víceméně kulovitěho tvaru, asi 5 cm velké. Malé bílé areoly nesou hnědé krátké glochidy a většinou jediný plochý trn, zprvu červenohnědý, později šednoucí, vyrůstají většinou na vrcholu článků. Květy se objevují v létě, otevírají se ve dne a jsou bílé až světle růžové, 3-4 cm v průměru. Vyžaduje hodně slunce, běžný substrát, minimální teplota 10°C.

***Echinopsis aurea* Britton & Rose**

Druhá rostlina je známá spíše jako *Lobivia aurea* o průměru 6-7 cm a vysoké do 10 cm, často odspodu odnožující. Stonky jsou tmavozelené se 14-15 žebry, areoly jsou asi 1 cm od sebe vzdálené a nesou 8-10 světle hnědých okrajových trnů a okolo 4 černohnědých středových trnů dlouhých až 3 cm. kvete v letních dnech jasně žlutými květy okolo 9 cm dlouhými a 8 cm širokými květy. Vyžaduje slunce, běžný substrát, minimální teplota 10°C.

***Copiapoa dealbata* F. Ritter**

Na zadní straně představuje Vítězslav Langer *Copiapoa dealbata*, kterou nafotil v Chile. Stonek je bělavý, tvoří velké polštáře hlav, semenáčky jsou zelené nebo lehce nahnědlé. Jde o podobnou rostlinu patřící vzhledem do okruhu *Copiapoa cinerea*. Efektní rostliny se u nás pěstují ze semen, polštáře vytvářejí až v pozdějším věku, vyžadují hodně slunce, místo pod sklem, propustný substrát, zcela suché zimování při teplotě 8°C.

***Neoporteria multicolor* F. Ritter**

Sbírková rostlina z kolekce Lumíra Krále. Kulovitý stonek o průměru asi 7-8 cm je zabalen do divokých trnů, které jsou měkké, štětinovité, hustě propletené, bílé až černavé, později všechny bělavé, květy asi 5 cm dlouhé. Velmi variabilní druh. Pěstování nečiní větších potíží, vyžaduje hodně slunce, běžný propustný substrát, v zimě zcela po suchu, minimální teplota 8°C.

Informace

--- přednáška dne 1.3.2010 – Lumír Král – něco z Patagonie

--- Schůzky pěstitelů kaktusů a jiných sukulentů s promítáním obrázků a přednáškou se konají **každé první pondělí v měsíci** (mimo letních prázdnin) po 17. hodině, ve **Stanici přírodovědců v Ostravě-Porubě** (Čkalova ulice, u zimního stadionu). Přijďte mezi nás.

OBSAH – ÚNOR 2010

Ohlédnutí do nedávné minulosti – 4.	18
Z literatury	19
Drobničky	21
Kalendář kaktusáře na únor	22
Aloe III.	23
<i>Conophytum devium</i>	28
Poznámkový blok: Argentina 2008 - 3.	29
Obrázky našich členů	31
Informace	31

Adresy autorů:

Král Lumír, e-mail: lumir.kral@seznam.cz

MUDr. Plesník Vladimír, e-mail: vplesnik@volny.cz

Štarha Roman, e-mail: starha@tiscali.cz

Tůma Milan, e-mail: tuma.poruba@seznam.cz

OSTNÍK

Vydavatel: Klub kaktusářů v Ostravě, únor 2010

Šéfredaktor: Lumír Král, O. Synka 1815, 708 00 Ostrava – Poruba, tel.: 723274571 nebo 605058070.

Objednávky a distribuce: Ing. Skoumal Vladimír, M.Bayera 6038, 708 00 O.-Poruba, mobil: 724137021

Copiapoa dealbata - Carrizal Bajo, Aerodromo (foto Vítězslav Langer)

Neoporteria multicolor – foto ve sbírce Lumíra Krále